

РЕШЕНИЕ

№ 3146

гр. София, 18.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав, в публично заседание на 01.10.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Албена Рибарска, като разгледа дело номер **3082** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл и сл от Административнопроцесуалния кодекс АПК вр чл т б "б" от Закона за автомобилните превози ЗАвтП

Със Заповед №РД-01-473/22.03.2010г., издадена от И. Д. на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация", на основание чл.11, т.1, б."б", вр.чл.7, ал.2, т.3 от ЗАвтП и чл14, т.2, вр.чл.8, т.5 и чл.6, ал.6, т.3 и ал.8 от Наредба №11/31.10.2002г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари /обн.ДВ, бр.108 от 2002г./ са прекратени правата, произтичащи от лиценз на общността № 123 за международен превоз на товари, издаден на 24.09.2007г. на „В.-В. А.", представляван от В. А А..

Така издадената заповед, в срока по чл.149, ал.1 от АПК е била оспорена от „В.-В. А.", представляван от В. А А.. Като основание за незаконосъобразност на обжалвания акт е посочено допуснато от ответника нарушение на процесуалните правила и неговата немотивираност.

В срока и по реда на чл.163, ал.2 от АПК, ответникът не депозира писмен отговор по жалбата.

В съдебно заседание пред АС-С. град жалбоподателят не се представява и не ангажира доказателства.

Ответникът не се представява в съдебно заседание и не изразява становище по жалбата.

Административен съд-С. град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени

събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното :

Жалбата е допустима, като подадена в срок срещу акт, който подлежи на обжалване и от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването.

Разгледана по същество, жалбата е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Между страните по делото няма спор, а е видно и от представеното копие, че в полза на жалбоподателя е бил издаден лиценз на общността № 123/24.09.2007г. за международен превоз на товари, издаден на 24.09.2007г. и валиден до 27.09.2012г., произтичащите права от които са прекратени с обжалваната заповед.

По силата на чл.7, ал.2 от ЗАвТП, лиценз на Общността и лиценз за извършване на превоз на пътници или товари на територията на Република Б с автомобили с българска регистрация се издава на търговци по смисъла на Търговския закон, когато отговарят на изискванията за благонадеждност /добра репутация/, професионална компетентност и финансова стабилност, критериите и реда за доказване на която са уредени в Наредба №11/31.10.2002г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари, издадена от министъра на транспорта и съобщенията /обн.ДВ, бр.108 от 2002г./. Съгласно чл.2, ал.1 от същата, международен превоз на пътници и товари може да извършва всеки или търговско дружество, което притежава лицензия. Разпоредбите на чл.6, ал.6, т.3, ал. и ал.8 от същата наредба задължават лицензираните превозвачи да доказват на всеки две години от издаването на лиценза своята финансова стабилност, като в период един месец до изтичането на двегодишния срок представят справка /приложение № 3/, с приложени към нея счетоводен баланс към последно число на предходния месец; банкова гаранция, отговаряща на изискванията на чл.6, ал.5 и удостоверение за липса на данъчни задължения по чл.87, ал.6 от ДОПК, освен когато те са отсрочени или разсрочени по реда на ДОПК /чл.7, ал.6 от ЗАвТП/.

Жалбоподателят „В.-В. А.“, представляван от В. А. А. не оспорва, че не е депозирал в срок изискуемите документи за финансова стабилност. Не представя такива и в хода на съдебно-административното производство.

В съответствие със съдебната практика, оспорената заповед е индивидуален административен акт по дефиницията на чл. 21, ал.1 от АПК - едностранно властническо волеизявление на административния орган за преустановяване действието на лицензионен административен акт - лицензия № 123/24.09.2007г. С атакувания акт се погасява учреденото вече субективно право на жалбоподателя-адресат на лицензията за извършване на дейността "международен превоз на товари" при наличието на условия, определени от Наредба № 11. Следователно атакуваната заповед съдържа едновременно черти на преустановителна административна мярка и на индивидуален административен акт със забраняващ характер.

Законовата регламентация вменява доказването на финансовата стабилност в задължение на лицензирания превозвач, като визираният в чл.6, ал.8 от

Наредбата, в съответствие с императивния характер на тази разпоредба, срок е преклузивен. Оттук следва, че непредставянето в преклузивния срок по чл.6, ал.8 на изискуемите по чл.6, ал.7 от Наредбата документи за установяване на финансова стабилност, в съответствие с носената от лицензирания превозвач доказателствена тежест, овластява и задължава административния орган да приеме за настъпила правната последица по чл.11, т.1, б."б" от ЗАвтП, а именно, че превозвачът е престанал да отговаря на изискванията за финансова стабилност, което е едно от трите кумулативни условия по чл.7, ал.2 от ЗАвтП. Недоказаният по надлежния ред факт в установения преклузивен срок, за водещия производството орган е неосъществен факт, т. е., след като лицензираният превозвач не е изпълнил задължението си да представи и докаже с предварително установените от закона доказателствени средства, че две години след издаването на лиценза продължава да отговаря на изискването за финансова стабилност, то този факт е ненастъпил. Иначе казано, той е престанал да отговаря на изискването за финансова стабилност. Следователно, с пропускането на срока за подаване на документите за финансова стабилност по силата на закона е възникнало правомощието по чл.11, т.1, б."б" от ЗАвтП, упражнено с обжалваната пред съда заповед от компетентния административен орган-изп.Д. на ИА "АА" /чл.11, вр.чл.7 ал.1 от ЗАвтП и Заповед №РА-08-496 от 17.12.2009г. на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията за упълномощаване на изп. Д. на ИА"АА"/.

Обжалваният акт - ЗАПОВЕД № РД-01-473/22.03.2010г. е издаден и в съответствие с целта на закона. Предвид характерната за лицензионните режими императивна уредба, административният орган действа при условията на обвързана компетентност и при осъществяване на основанията, визирани в чл.11 от ЗАвтП, е длъжен да упражни правомощието си за издаване на заповед за прекратяване правата, произтичащи от издадения лиценз. Административният акт е издаден и при спазване на предвидената в закона (чл.59 ал.1 и ал.2 АПК) форма.

С оглед на изложеното и поради липсата на други установени служебно по реда на чл.168, вр.чл.146 от АПК основания за незаконосъобразност на обжалваната заповед, съдът намери жалбата за неоснователна.

Мотивиран от горното и на основание чл.172, ал.2, предл. пето от АПК, Административен съд-С. град, II отделение, 22-ри състав

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на „В.-В. А.", с ЕИК *, представляван от В. А. А. от Г. А., У. "Г. А." № 10 срещу ЗАПОВЕД №РД-01-473/22.03.2010г, издадена от И. Д. на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация".

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

